

ЦВРЧАК И МРАВ

Цвчао цврчак једног целог целцатог лета, тамбурао тамбуру, свирао свирку, певао песму, - и-хај! Сунце је сијало, било је топло и пријатно, цвећа и биља свуд унаоколо колико хоћеш, лако је цврчи било њиховог сока да се наједе између два тамбурања, па сит да настави свирку. Ни на шта друго лак-оумник није мислио, ништа није радио, баш му је лепо било.

Било му је лепо, али у тој лепоти прошло му је лето. Почели су да завијају ветрови, заледенило је, јата врана кружила су на оголелим њивама и пољима. Замукла је весела тамбура, замотао је цврча врат шалом да не назебе, али хране - хране није имао! Нит је кога његова свирка више занимала, нит је где шта имао да нађе за јело.

Отишао је покуњено до госпа- Мравке, за коју се знало да увек преко лета прикупи довољно зрневља и другог јестива, па у зимским данима никада не остаје без хране.

- Помагај, Мравка! - рекао је. - Дај нешто за јело, поштено ћу ти вратити кад опет сунце заблиста.

- А шта си летос радио док је блистало? - упита Мравка.

- Тамбурао сам, певао, свирао! - одговори цврчак.

- Е, кад си летос свирао, сад богме играј! - одреза Мравка.

После се ипак са жалила на цврчка, помогла му, а он је обећао да ће убудуће и нешто радити, не само свирецкати. Тада је казала:

*Цврчи, ѿи, цврчо, - лејо и јасно -
ѿтамбурај, свирај, бави се ѿиме,
ал ѿамѿи, брајѿе, - крајѿко и јасно-
да осим лејѿа, има и зиме!*

